N°. 45. A°. 1833.

DONDERDAG DEN 6den JUNIJ.



SURINAAMSCHE COURANT.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *Mei* 1833, zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht 8 personen.
» » Vrouwelijk » 3 »

11.

In dezelfde maand zijn Overleden:

Van het Mannelijk geslacht 12 personen.
» » Vrouwelijk » 7 »

19.

OVERLEDENEN.

Den 1sten *Mei*, *Cornelis van Boon*, oud circa 50 jaren.

Idem, *Gerrit Oppenoorde*, oud 33 jaren, (Milit. Hosp.)

Den 2den, *Ribca d'Anavia*, oud 51 jaren en 3 maanden.

Den 4den, *Truij van Jacob Roepel*, oud 81 jaren.

Idem, *Andrée Quirijn*, oud 1 jaar, 5 maanden en 4 dagen, zoon van *Johann Christoph Theheen*.

Idem, *Quamina van E. G. Petri*, oud circa 50 jaren.

Den 5den, *Paulus Romein*, oud 36 jaren, (Milit. Hosp.)

Den 6den, *Johanna Carolina van Hagen*, oud 2 jaren en 4 maanden, dochter van *Anna Christina Schönher*.

Den 7den, *Lucretie van Scholmer*, oud circa 80 jaren.

Den 11den, *Premiere van Jacob Nicolaas van Ducelle*, oud 68 jaren.

Den 12den, *Johan George Geijken*, oud 3 jaren, 11 maanden en 12 dagen, zoon van *Loena van Servas*.

Den 15den, *Marij Campbell*, oud 28 jaren.

Den 16den, *Judith Salomon Gomperts*, oud 4 jaren en 2 maanden, dochter van *Salomon Gomperts*.

Den 21sten, Mr. *Cornelis Philip Vlier*, oud 34 jaren en 11 maanden.

Den 24sten, *William West*, oud 35 jaren (Milit. Hosp.)

Den 26sten, *John Hewitt*, oud 53 jaren.

Den 30sten, *Johannes Adriaan Ehrich*, oud 5 jaren en 6 maanden, zoon van *Henriette Bleij*.

Idem, *Hendrik Isak Vieira*, oud 38 jaren.

Idem, *Benjamin Abraham de Vries*, oud 59 jaren, 6 maanden en 4 dagen.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 26 Maart.

De wijs, waarop de regering zich ten aanzien der aankondiging van het te Konstantinopel gebeurde gedragen heeft, strekte haar almede tot verwijt. Men merkt aan, dat de *Oostenrijksche Beobachter* de zaak naar waarheid en het *Journal des Débats* haar met bedriegelijke grootspraak schijnt verhaald te hebben. Ook wil men, dat onze minister van buitenlandsche zaken, op de klagten van den Russischen ambassadeur, dit laatste blad gedesavoueerd heeft.

Te midden van dit alles wordt van eene verandering in het ministerie gesproken, en men noemt de komst van den Prins *de Talleyrand*, die in het begin van April te Parijs verwacht wordt, als het tijdstip, waarop deze zoo dikwijls aangekondigde gebeurtenis, eindelijk zal plaats hebben.

Men zegt dat de Pruissische minister nogmaals eene nota de Belgische aangelegenheden heeft ingeleverd. Verscheidene batterijen artillerie welke te Etain, Verdun en in den omtrek lagen, hebben bevel bekomen om de Belgische grenzen te naderen.

Te Madrid verwacht men, volgens brieven van den 12 dezer, insgelijks eene verandering van ministers; als een der nieuwe noemde men den bekenden Heer *Martinez de la Rosa*.

De *France Nouvelle* verzekert, het volgende verhaal van het te Konstantinopel gebeurde, als echte aan zijne lezers te kunnen aanbieden.

«De Porte eenigermate gerust gesteld, door de tijding dat *Ibrahim* – Pacha van zijnen vader het bevel ontvangen had om te Kutayet post ta blijven houden, had zich reeds den 14 Februarij jegens den Franschen zaakgelastigde verbonden, om af te zien van de hulp welke zij van het Russische gezantschap gevraagd had. De Admiraal *Roussin* den 17 aangekomen, had den volgenden dag van den Reis-Effendi de bevestiging dier belofte ontvangen, welke verwezenlijking slechts door het verschijnen der Russische vloot in den loop van den dag des twintigsten verhinderd werd.

»Het was onder deze omstandigheden dat de Fransche gezant vermeend heeft aan de Porte te moeten doen aanzeggen, *dat hij het ontschepen van zijne bagagie opschorte*, tot dat zij de verwijdering verzocht en verkregen zoude hebben van eene uitheemsche magt, welke zij zelve niet langer tot hare veiligheid noodzakelijk oordeelde. De Porte, zich bereid verklaard hebbende hierin te stemmen, mits het Fransch gouvernement haar borg bleef voor het sluiten van den vrede met *Mehemed – Ali*, op de voorloopig door tusschenkomst van het Fransche gezantschap voorgestelde voorwaarden, zoo heeft de Admiraal *Roussin* geen oogenblik geaarzeld, de verbindtenis hiertoe te onderschrijven.

»Dien ten gevolge heeft de Reis-Effendi den 24 aan het Russisch gezantschap eene nota toegezonden, bij welke, na op den voorgrond hulpbetoon, de erkentelijkheid des Sultans voor het vriendschappelijk hulpbetoon hem door zijnen magtigen nagebuur verleend, hij aan hetzelve verklaarde, *dat de Egijptische zaak officieel met den Franschen ambassadeur behandeld en ten genoegen der Verhevene Porte beslist zijnde*, men aan dien ambassadeur te kennen had gegeven, *dat de in het kanaal aangekomen Russische schepen, met den eersten gunstigen wind weder vertrekken zouden.*

»Bij het vertrek der koeriers die deze tijdingen heeft aangebragt had de Heer *de Butenief* nog niet schriftelijk geantwoord, maar zijne taal liet niet den minsten twijfel omtrent zijn volkomen toegeven aan het hem kenbaar gemaakt verlangen.

De Pruissische Minister en de Heer *Fabricius*, zaakgelastigde Consul van Holland, hebben eene conferentie met den Hertog *van Broglie* gehad, over uit Londen en 's Gravenhage ontvangen nota's, betrekkelijk nieuwe voorstellen van Koning *Willem*, de Hertog zou het stellige voornemen van het Fransche kabinet om een einde aan de zaak te maken, te kennen hebben gegeven, men wilde zulks aan nieuwe van Prins *Talleyrand* ontvangen berigten toegeschreven hebben.

Bijzondere brieven van den 19den uit Londen, brengen mede, dat eene deputatie van honderd personen en van onderscheiden parlements-leden, zich bij den rijks kanselier had vervoegd om het intrekken der belasting op de huizen en vensters te vorderen.

GROOT-BRITTANNIEN.

LONDEN, den 24 Maart.

Onder de Beursberigten van de *Times* las men jl. Zaturdag het volgende:

Er is onder de Kooplieden, met betrekking tot het Charter der Oost-Indische Compagnie onderscheidene berigten in omloop geweest, van welke de hoofdtrek is dat, verre van eenige uitsluitende voorregten aan det ligchaam te willen afstaan, de ministers voornemens zijn om hetzelve, na verloop van drie jaren, als handelsvereeniging geheel te doen ophouden. De te nemen maatregel zal dus van zeer sterken en algemeenen aard wezen. Dit is niet alleen te zeggen, dat, gelijk men algemeen verlangde en verwachtte de Handel naar Indie en China voor ieder open gezet zal worden, maar ook dat de Oost-Indische Compagnie, als Handels-ligchaam daarin geen deel zal hebben noch met de bijzondere Handelaars in mededinging zal komen. Al hare Handels-Kantoren zullen opgeheven, hare schepen verkocht en hare bedienden van welken aard ook, in burgerlijke dienst of koopvaart, afgedankt moeten worden. Met betrekking tot de territoriale schikkingen verschillen de loopende berigten, wordende in sommige beweerd, dat zij onder bestuur van een Hof van Directeuren, half zoo talrijk als thans, met vermeerderde bezoldiging, doch zonder regt van postbegeving, zullen blijven; andere, dat, zonder zulk eene tusschenkomst alles onder Bestuur van den Raad van Contrôle zal staan. Dit echter zou gelijk staan met eene vernietiging ook der politieke functiën van de Oost-Indische Compagnie, en derhalve is het waarschijnlijker, dat men zelfs den naam niet in stand houden zal, of het moest wezen om den invloed, welken men misschien onderstelt, dat dezelve, door lange gewoonte over de inboorlingen van Indie oefent. Wat de schikkingen omtrent de schuld betreft, zoo verneemt men dat de hoofdsom derzelve erkend zal worden, doch wanneer de zware inkomsten ophouden, waaruit de groote dividenden uitgekeerd geworden zijn, is het niet te onderstellen dat er meer dan eene gewone hoogte van Interest betaald zal worden. Hoe welkom, en zulks met regt een zoo uitgestrekte maatregel bij onze Kooplieden zijn zal, zal zij echter aanvankelijk groote ellenden verspreiden onder de talrijke klassen van personen, in de uitsluitende dienst der Oost-Indische Compagnie opgelegd. Sommigen dezer zijn, op de eerste kennis der voorgenomen verandering, in beweging geraakt, om zoo veel mogelijk hunne belangen te beveiligen.

MENGELINGEN.

EEN VOORVAL OP ZEE.

(The Life of a Sailor).

Tot verstand der volgende Beschrijving van het einde der schipbreuk van het Engelsche oorlogsschip *Channon*, op de hoogte van *Havanna*, laten wij voorafgaan, dat de manschap zich ter redding in de boot moest werpen, en dat deze omsloeg.

Zelfs in dit gevaarvol tijdstip oefende de krijgstucht hare magt uit. Op des Luitenants bevel om het wrak te verlaten, gehoorzaamde de manschap oogenblikkelijk; de boot werd omgewend en andermaal ging men tot hetzelfde middel over, doch te vergeefs: want naauwelijks hadden twee matrozen begonnen met hunne hoeden het water uit te scheppen, of een hunner zeide dat hij eenen *haai* had gezien. Geene taal kan den schrik afschilderen, welke den zeelieden, die nog in het water waren, aangreep: een *haai* is ten allen tijde voor de matrozen een voorwerp van ontzetting: diegenen alleen, die den vreesselijken bek dezer vratige visschen gezien hebben, die hunne verbazend groote, schier onbegrijpelijke sterkte, hunne dorst naar bloed en hunne onversaagdheid om het zich te verschaffen, kennen, zullen zich een denkbeeld kunnen vormen van de gewaarwordingen, door welke een zwemmer wordt getroffen, op het geroep: *een haai!* Thans zochten allen eene oogenblikkelijke redding. Zij wisten het maar al te wèl, dat een enkele bloeddruppel de *loodsvisschen*, de *jakhalzen der haaijen*, op het spoor van eenen voor deze laatsten zoo rijkelijken maaltijd zoude hebben gebragt, en dat alsdan hun aller verderf onvermijdelijk was. Alle krijgstucht verdween en nogmaals sloeg de boot om; nu redt zich de een op het wrak om door den anderen weder naar beneden gestoten te worden, en door de langdurige inspanning verloren zij hunne krachten. Daar echter de zoo zeer gevreesde vijand niet verscheen, drong de Luitenant andermaal op hen in met de vermaning om zich door het laatst overgebleven middel, de boot, te redden; daar hij echter wist dat hij door de verzekering dat de haaijen in deze streken zeldzaam waren, hen nog slechts meer ontsteld zoude maken, vermaande hij de matrozen, die zich aan de zijden vasthielden, de voeten plassend in het water te slaan om die zeegedrochten te verjagen. Andermaal brak een straal van hoop voor hen door, de boot werd weder omgewend, en vier man waren in dezelve werkzaam; een weinig geduld en gehoorzaamheid, en de redding was waarschijnlijk. Maar in dit oogenblik, en terwijl de in het water liggende en zich aan de boot vasthoudende manschappen hunne makkers in de boot toeriepen om met onafgebroken krachtsinspanning het water uit dezelve te scheppen, hoorde men een gedruisch, en een aantal haaijen zwommen midden onder hen door. De schrik was veel grooter dan te voren; door de gelijktijdige poging van vele manschappen om zich te redden, sloeg de boot andermaal onderstboven, en de twee en twintig matrozen waren op nieuw aan den dood gewijd. Aanvankelijk schenen de haaijen niet genegen hunne buit te laten varen, maar zwommen als spelemeijende tusschen de matrozen in het water rond, doken somtijds naar beneden of schurkten zich aan hunne slagtoffers. Dit duurde echter nog slechts eene korte wijl, waarna een luide schreeuw van eenen der manschappen zijnen plotselingen schrik verkondigde; een haai had zijn been gevat, en met eene beet hem hetzelve van het ligchaam afgescheiden. Naauwelijks hadden de haaijen het bloed geproefd, of de gevreesde aanval begon; een gil eens anderen schipbreukelings gaf het verlies van een diens ledematen te kennen; sommigen werden van de boot afgerukt, aan welke zij zich vastklampten; anderen zonken te gronde enkel door den schrik: allen verkeerden in het grootste gevaar. Zelfs nu, onder de verschrikkingen van eenen zekeren en vreesselijken dood, gaf de Luitenant zijne bevelen met duidelijk verstaanbare stem, en tot eere der arme omgekomen matrozen zij het gezegd: die bevelen werden stiptelijk opgevolgd. Des officiers stem werd door de nog levend gebleven manschappen gehoord, nogmaals werd de boot omgewend, en twee matroozen schepten wederom het water uit dezelve, terwijl de overigen zich aan den rand vasthielden om haar regt te houden; de Luitenant had het achtergedeelte aangegrepen, en sprak zijne matrozen moed in. De *haaijen* hadden bloed geproefd, en waren van hunne lekkernij niet te verdrijven; toen de Luitenant een oogenblik ophield met zijne beenen in het water te plassen, en naar binnen in de boot zag om den voortgang van den arbeid gade te slaan, greep een *haai* zijne beide beenen aan, en beet ze hem juist boven de knie af. Wel wilde de Luitenant zijn ongeluk verbergen, maar de natuur maakte zich lucht door eenen hevigen schreeuw. De manschap had haren dapperen en hooghartigen bevelvoerder steeds bemind; toen zij hem hoorden schreeuwen en zagen loslaten, vatteden twee zijner lieden hem aan en hieven hem in de boot. Zelfs thans, onder de vreesselijkste pijnen, vergat de wakkere officier zijn eigen lijden, en dacht alleenlijk er aan, de weinige overgeblevenen tegen het hun bedreigende, vroegtijdige graf te behoeden; bij herhaling maakte hij hen opmerkzaam op het eenige redmiddel dat hun was overgebleven; hij beklaagde hunnen gevaarvollen toestand, en sloot met de volgende woorden: »Indien één van u allen dezen rampspoedigen avond overleeft en naar *Jamaïca* ontkoomt, zoo zegge hij tot den Admiraal, dat ik voornemens was de zeeroovers op te zoeken, toen dit ongeluk plaats greep; hij zegge hem dan ook dat ik hoop steeds mijnen pligt gedaan te hebben." In dit oogenblik sloeg de boot op eene zijde, terwijl verscheidene manschappen te gelijk poogden er in te klimmen. De beide matrozen, die den Luitenant vasthielden, lieten hem een oogenblik los, en hij rolde met de golven weg om te verdrinken. Zijn laatste geroep verloor zich onder het geschreeuw zijner voormalige lotgenooten; hij zonk, om nooit weder te voorschijn te komen.

Ten acht ure des avonds werd de boot nogmaals omgeworpen, en de beide eeniglijk overgebleven matrozen zijn van meening, dat ten negen ure alle hunne overige makkers eene prooi des doods waren geworden. De *haaijen* schenen voor het oogenblik bevredigd te zijn; met een moedig hart besloten beiden, dit kostbare oogenblik wèl waar te nemen; zij stelden de boot weder teregt, klauterden, de een over den voor-, de ander over den achtersteven, er in, zij begonnen nogmaals het water er uit te scheppen, en verligteden haar weldra derwijze dat zij zoo gemakkelijk niet weder omslaan konde, en zetteden zich toen in dezelve neder om uit te rusten. De terugkeer der *haaijen* was voor hen het sein ter hervatting van hunnen arbeid. De vratige gedrochten trachteden de boot om verre te werpen, zwommen eenen tijd lang om dezelve henen, tot zij zich eindelijk verwijderden en beide matrozen, alzoo van hunne onverzadelijke vijanden bevrijd en in zoo verre gered schenen te zijn. Hoe vermoeid ook beide waren, zetteden zij echter hunnen arbeid voort, tot dat schier al het water uit de boot was uitgeschept; daarop legden zij zich ter ruste, de een in het voorste, de andere in het achter-gedeelte. In weerwil der verschrikken, van welke zij ooggetuigen waren geweest, verzonken zij toch spoedig in eenen diepen slaap, en reeds was de dag aangebroken, alvorens zij voor vreesselijke overdenkingen en voor welligt nog vreesselijker gevaren ontwaakte. Helder en onbewolkt rees de zon; op de koelte des nachts volgde de zoele morgenlucht; hitte, honger, dorst en afmatting bestormden nu de ongelukkige matrozen, die door de Voorzienigheid en hunne eigene krachts-inspanningen van eenen zekeren en verschrikkelijken dood waren gered geworden. Zoo verre het oog reikte was geen ander voorwerp te ontdekken dan de onafmetelijke groote glansrijk blinkende waterspiegel van den Oceaan het van wolken ledige luchtgewelf en de gloeijende zon. Als de Arke Noachs lag de boot alleen in eene geheele wereld. Zij hadden noch roer, noch mast, noch zeilen, noch kruid en lood, noch mondbehoeften, noch drinkbaar water; niets dan zich zelven en de planken hunner boot. Zij lagen op den kalmen Oceaan zonder hoop, zonder hulp, door het ongeluk overweldigd. Hunne oogen vestigden zich op elkander, wel is waar, met medelijden, maar ook met vrees. Ieder hunner kende het ontzettende uiterste waartoe de onafwijsbare behoefde der natuur hem dwingen zoude. Het kannibalismus gloeide reeds in hunne blikken, en wanneer eenmaal de kampstrijd begon, zoude dezelve verschrikkelijk moeten zijn, want beide waren gelijkelijk dappere, forsch gespierde mannen.

(Het vervolg hierna).

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.